

KATEE ROBERT

ELECTRIC IDOL



TILTOTT
SZERELEM



PASSION
VALOGATÁS

Ő A LEGVONZÓBB FÉRFI OLÜMPOSZON... ÉS HA NEM VIGYÁZOK, MIATTA FOGOK MEGHALNI.

Az ultramodern Olümposz városában mindennek ára van. Psziché Dimitriou tudta, hogy hamarosan szembe kell néznie Aphrodité féltékeny dühével, de nem gondolta, hogy szó szerint a szíve forog kockán... vagy hogy pont Aphrodité vonzó fia lesz az, aki megpróbálja őt megölni.

Erósznak nem okoz gondot elvenni mások életét. Ő a kés, amellyel anyja bosszút áll ellenségein. Ám amikor ki kell iktatnia anyja legújabb célpontját... képtelen megtenni azt. Összezavarodva Psziché váratlan kedvességétől, ösztönösen cselekszik: garantálja a lány biztonságát, sőt testben és lélekben is magához köti.

Psziché nem számított rá, hogy egyszer csak az elegáns, csillogó város legveszélyesebb gyilkosának felesége lesz, de Erósz olyan tüzet ébresztett benne, amelyhez foghatót még sosem érzett. Ahogy elmosódnak a határok és megváltoznak a hűségviszonyok, Pszichének rá kell jönnie, hogy Erósz mégis megszerezheti a szívét... és nem biztos, hogy túléli ezt a veszteséget.

**Psziché és Erósz perzselően forró története, amelyben
ugyanolyan fontos a bűn, mint az ártatlanság.**



PASSION
VÁLOGATÁS



© Bethany Chamberlin

KATEE ROBERT

a The New York Times és a USA Today bestsellerszerzője, aki érdekesítő kortárs romantikus történeteket ír. Könyvei több mint egymillió példányban keltek el. A Csendes-óceán északnyugati partvidékén él férjével és gyermekeivel, valamint egy macskával, aki kutyanak képzei magát és két nagy dán doggal, akik viszont macskának hiszik magukat.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kateerobert.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek



„Szenzáció... Ez a történet minden szinten kielégítő.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Mintha egy vidámparki utazás során egy új Olümposzt járnánk be keresztül-kasul.”

KIRKUS REVIEWS

„Szexi, ötletes és nagyon szórakoztató... a Neon Gods – Alvilági szerelem lebilincselő folytatása, amelyet lélegzet-visszafojtva olvasunk.”

THE NERD DAILY

„Gördülékeny és ellenállhatatlanul csábító történet. A karakterek szimpatikusak, intelligensen pimaszok és szerethetőek. Maga a cselekmény pedig a vágy, a kísértés, a misztikum, a vonzalom, a kémia, a veszély és a perzselő romantika elragadóan pikáns ötvöze.”

WHAT'S BETTER THAN BOOKS

„Az Electric Idol - Tiltott szerelem kitérő a mitológia világába, amely egyúttal egy modernkori szerelem története is. Olyan regény, amely gyönyörködtet, miközben az érzelmek hullámvasútján utazhatunk. A sztori elemi erővel vonzza magához az olvasóit. Intrikáktól szövevényes és szexi, meglepetésekben gazdag utazás, amelyre nem is számítottunk.”

ADDICTED TO ROMANCE



PASSION
VÁLOGATÁS

KATEE ROBERT

ELECTRIC IDOL

TILTOTT
SZERELEM

— részlet —

1 PSZICHÉ

EGY ÚJABB ESTE, EGY ÚJABB RENDEZVÉNY, AMELYRE semmiképp sem akarok elmenni.

Igyekszem lazán fogni a poharamat, amiben émelyítően édes ital ül, miközben a bálterem falai mentén sodródok körbe-körbe. Amíg azt látja, mozgásban vagyok, nem jelentek könnyű célpontot anyámnak. Az ember azt gondolná, hogy az elmúlt hónapok eseményei elegendőek voltak ahhoz, hogy visszafogja magát, de Démétért más fából faragták. Sikeresen férjhez adta az egyik lányát – igen, a saját érdekéért könyveli el, hogy Perszephoné hozzám Hádészhez –, és most én lettem az új célpontja.

Inkább rágnám le a saját lábamat, mint hogy bárkihez is hozzámenjek. Itt mindenkit szoros szálak fűznek a Tizenhármak valamelyik tagjához, akik az Olümposzt uralják: Zeusz, Poszeidón, Démétér, Athéné, Árész, Héphaisztosz, Dionüszosz, Hermész, Artemisz, Apolló és Aphrodité. Csak Hádész és Héra hiányzik – Hádész azért, mert örökölt címmel rendelkezik, és még Zeusz sem kötelezheti rá, hogy megjelenjen ezeken az eseményeken, Héra pedig azért, mert a mi jelenlegi Zeuszunk nőtlen, így Héra címét senki sem viseli ez idő szerint.

De már nem sokáig lesz ez így.

Ahhoz képest, hogy elég nagy ez a terem, közel állok a klausztrofóbiához. Még az Olümposzra néző, hatalmas ablakok mellett is túl nagy a hőség a sok ember miatt. Nagy a kísértés, hogy kimenjek, és akár át is fagyjak egy kissé, csak hogy friss levegőt szívhassak, de a végén még csapdába sétálnék, ha valaki úgy dönt, hogy csevegni kíván velem. Itt, a báltermi sokaságban legalább mozgásban maradhatok.

A ma este *hivatalosan* nem a házasságközvetítésről szól, de ezt senki sem gondolná, mert Aphrodité újabb és újabb személyeket citál az új Zeuszunk színe elé, aki elterpeszkedve várja őket a trónon, amely egykor az apjáé volt. Hatalmas, aranyozott és pompás ez a trónszék. Lehet, hogy az apjának még jól állt, de a fiának már egyáltalán nem. Nem szoktam ítélkezni mások felett, de tény, hogy hiányzik belőle az a tekintélyt parancsoló karizma, amivel az előző Zeusz rendelkezett. Ha nem vigyáz, a végén még élve felfalják az Olümposz piranháit.

– Zeusz – trillázza Aphrodité. Elég sokszor járul a trónhoz ahhoz, hogy alaposan szemügyre vehessem élenkpiros ruháját, mely körülöleli karcsú alakját, éles kontrasztot alkotva fehér bőrével és szőke hajával. Ezúttal egy fiatal, fehér bőrű, sötét hajú fickót húz maga után. Ránézésre nem ismerem fel, ami azt jelenti, hogy lehet egy barát vagy távoli unokatestvér is, vagy pedig Aphrodité egyik kiválasztottja. Zeuszra mosolyog, miközben átvág a tömegen.

– Muszáj megismerned Ganümedészt.

– Psziché.

Összerezzenek, amikor anyám megjelenik mögöttem. Minden önuralmamra szükségem van ahhoz, hogy mosolyra húzzam a számomat.

– Szia, anya!

– Te kerülsz engem.

– Dehogy.

Hát persze, hogy kerülöm.

– Csak egy italért mentem.

Felemelem a poharamat, hogy bizonyítsam. Anya összehúzza a szemét. Ellentétben Aphroditével, aki úgy tűnik, foggal-körömmel ragaszkodik a fiatalság utolsó morzsáihoz is, anyám a méltóságteljes öregedés mellett döntött. Pontosan annyinak néz ki, amennyi – egy ötvenes éveiben járó, fehér bőrű nő, sötét hajjal és kifogástalan stílussal. Úgy viseli a hatalmat, ahogy mások az ékszereket. Amikor az emberek Démétérre néznek, azonnal megnyugodnak, mert a kisugárzása azt ígéri, hogy mindenről gondoskodni fog. Így nyerte el a címét is. Amikor eljött az ideje, hogy kitaláljam a saját publikus imázsomat, belőle merítettem ihletet, még ha végül más irányba is formáltam az arculatomat. Személyes tapasztalataim korán megtanítottak arra, hogy jobb elvegyülni, mint kiállni a tömeg elé, és célponttá válni.

– Psziché. – Anya megfogja a karomat, és húzni kezd Zeusz trónja felé. – Be foglak mutatni Zeusznak.

– Már találkoztam vele korábban.

Valójában több alkalommal is. Tíz évvel ezelőtt mutattak be minket egymásnak, amikor anya átvette Démétér szerepét, és azóta ugyanazokra az összejövetelekre járunk. Néhány hónappal ezelőttig ez a férfi egyébként még Perszeusz volt, a Zeusz cím örököse. Amennyire tudom, közel sem olyan ragadozó természetű, mint néhai apja, de ez nem jelenti azt, hogy teljesen hiányoznának belőle ezek a tulajdonságok. A felső város csillogó viperafészkében nőtt fel, ahol senki sem élhet sokáig anélkül, hogy legalább valamilyen mértékig ne változna szörnye-

teggé. Anya megszorítja a karomat, és visszafogott hangon folytatja:

– Nos, újra találkozni fogsz vele. Méghozzá annak rendje és módja szerint. Ma este.

Zeusz szinte rá sem pillant Ganümedészre.

– Nem úgy néz ki, mintha érdekelné, hogy megismerkedhet valakivel.

– Csak azért, mert nem rólad van szó.

Önkéntelenül felfortyanok. Ismerem az erősségeimet. Csinos vagyok ugyan, de nem az a fajta szépség, mint a nővérem, aki miatt simán leállhat a forgalom.

Az én igazi erősségem az agyamban rejlik, és kötve hiszem, hogy Zeusz ezt nagyra értékelné.

Arról nem is beszélve, hogy nem szeretnék Héra szerepében tetszelegni.

Nem mintha számítana, hogy mit akarok, ugyebár? Anyámnak számos terve van, és én vagyok a legmegfelelőbb jelölt erre a szerepre a még hajadon leányai közül. Minden belső vívódásom ellenére azt hiszem, létezik rosszabb sors is, mint bekerülni a Tizenhármak társágába. Héraként az egyetlen veszélyt, amivel szembe kellene néznem, maga Zeusz jelentené. A jelenlegi Zeusz legalább nem arról híresült el, hogy bántalmazza a partnereit.

Még egy mosolyt is sikerül kipréselni magamból, miközben anyám végigvezet a báli sokadalmon a pazar szépségű trónus és az azt elfoglaló férfi felé. Már csak néhány méterre vagyunk Aphroditétől és Ganümedésztől, amikor Zeusz megpillant minket. Nem mosolyodik el, de kék szeme érdeklődően csillog. Ujjaival csettint Aphrodité felé.

– Elég volt ebből!

Tévedés.

Aphrodité felénk fordul. A tekintete megvetően végigsiklik rajtam, aztán anyám felé fordul, akivel riválik. Bár ez a szó közel sem fejezi ki azt a mélységes gyűlöletet, amelyet a két nő táplál egymás iránt.

– Démétér, drágám, jól sejtem, hogy nem úgy gondolsz erre a lányra, mint potenciális menyasszonyjelöltre?

Aphrodité látványosan végigmér tetőtől talpig.

– Ne vedd sértésnek, Psziché, de aligha vagy alkalmas jelölt Héra titulusára. Egyszerűen... nem illik hozzád ez a szerep. Biztosan érted, mire gondolok.

A mosolya most már negédes, és esze ágában sincs tompítani mérgező szavainak élet.

– Ha szeretnéd, szívesen átküldöm neked azt az életmódváltásról szóló programot, amit minden társskeresőnek ajánlok, aki csak hozzám fordul segítségért.

Hűha, még csak meg sem próbál finoman fogalmazni! Csodás.

De nem marad időm válaszolni, mert anyám megszorítja a karomat, és ragyogó mosollyal fordul vetélytársa felé.

– Aphrodité, *drágám*, elég régóta vagy már itt a köreinkben ahhoz, hogy érts a célzásból! Zeusz távozásra kért téged.

Előrehajol, és a hangját halkabbra fogva folytatja:

– Tudom, hogy fájdalmas dolog a visszautasítás, de fontos, hogy megőrizd a tartásodat. Lehet, hogy inkább azon kellene törnöd a fejed, hogyan hozd tető alá Árész másik házasságát. Az talán könnyebben elérhető cél számadra.

Árész már elmúlt nyolcvanéves, és bármelyik pillanatban kopogtathat az alvilág ajtaján. Nem csoda, hogy Aphrodité gyilkos pillantásokat lövell anyám felé.

– Tulajdonképpen...

– Miről van szó?

A kérdés egy magas, sötét hajú, fehér bőrű nő szájából hangzik el, aki olyan magabiztossággal lép Aphrodité és Déméter közé, amely a Kasziosz-család tagjainak sajátos védjegye. Érisz Kasziosz ő, az előző Zeusz leánya és a jelenlegi Zeusz húga. Kissé imbolyogva áll meg, mintha a kelletténél többet ivott volna, de az alkohol sem tompítja különleges intelligenciáját, mely ott csillog sötét szemében. Színészkedés a javából.

Aphrodité és az anyám is felegyenesedik erre, és pontosan látom, melyik pillanatban döntik el magukban: most az az érdekük, hogy udvariasan viselkedjenek. Aphrodité elmosolyodik.

– Érisz, mint mindig, ma este is elbűvölően nézel ki!

Ez igaz is. Érisz – szokásához híven – most is fekete ruhát visel: hosszú, elől mélyen dekoltált modellt, amelynek V-alakú kivágása majdnem a köldökéig ér, és az egyik oldalán olyan magasan fel van hasítva, hogy minden egyes lépésnél kivillan a combja. Sötét haja laza hullámokban omlik a vállára, ám egyúttal jelzi is, milyen sok időt fordított a frizurájára.

Érisz elmosolyodik, bíborvörös ajkait úgy húzza felé, hogy a látványtól feláll a szőr a hátamon.

– Aphrodité. Örülök, hogy látlak. Mint mindig.

Miközben felém fordul, véletlenül kiloccsantja a pohara tartalmát. Az édesgyökér illatú, zöld folyadék szétfröccsen, beterítve Aphrodité vörös és anyám zöld ruháját. Mindketten apró sikkantásokat hallatva ugranak hátrébb.

– Hoppá!

Érisz a keblére szorítja a kezét, sajnálkozó arckifejezése teljesen őszintének tűnik.

– Az istenekre mondom, szörnyen sajnálom! Biztos túl sokat ittam.

Kissé meginog a lábán, ezért anyám odapattan elé, hogy elkapja a könyökét, és kis híján összeütközik Aphroditéval, aki ugyanezt teszi.

Senki sem szeretné, hogy Zeusz húga egy bál kellős közepén összeessen, vagy jelenetet rendezzen, amivel kellemetlen helyzetbe hozhatja Zeust, és ezzel véget vethet az estélynek.

Minden figyelmüket leköti, hogy talpon tartsák Ériszt, így egyikük sem veszi észre, hogy közben rám néz és... kacsint. Amikor elkerekedik a szemem, Érisz csak ránt egyet az állán, azt üzenve, hogy meneküljek, amíg lehet.

Mégis mit jelentsen ez az egész?

Nem fogok itt maradni, hogy megkérdezzem. Már csak azért sem, mert Aphrodité máris célba vette anyámat az általa szavaknak nevezett nyilakkal, Démétér pedig felveszi a kesztyűt. Ha ezt a forgatókönyvet követik, képesek órákon át szópárbajozni egymással.

Zeuszra pillantok, de ő elfordult közben, és most már Athénével diskurál.

Hát igen. Ha anyámnak feltett szándéka is, hogy annak rendje s módja szerint bemutasson Zeusznak, akkor a jelek szerint ez nem ma este fog megtörténni.

Az is lehet, hogy csak jó okot keresek arra, hogy leléphessek.

Nem kell aggódnom anyám miatt. Elbír Aphroditéval. Több évnyi gyakorlata van már ebben.

– Elnézést – dünnyögöm. – Ki kell mennem a mosdóba.

Senki sem figyel rám, ami a lehető legtökéletesebb.

Már indulok is, utat vágok magamnak a szmokingot és szivárványszínekben pompázó, fényűző ruhákat viselő vendégek között. Gyémántok és más, felbecsülhetetlenül értékes ékszerek csillognak a terem lámpáinak fényében. Esküdni mernék rá, hogy a falakon sorakozó portrék tekintetükkel követik a mozgásomat. Egy hónappal ezelőttig csak tizenegy festmény sorakozott itt – plusz egy üres keretet is tartanak a következő Héra számára –, és mindegyik a Tizenhármak egy-egy tagját ábrázolja. Mintha bárkinek is szüksége lenne rá, hogy így emlékeztessék, kik uralkodnak ebben a városban.

Ma este végre mind a tizenhárman itt vannak.

Hádész portréja is bekerült a gyűjteménybe: a róla készült festmény a maga sötét tónusaival szöges ellentétje a többi tizenkét isten világosabb színvilágú arcmásának. Ugyanúgy néz le a képről a teremre, mint a vendégsereg-re szokott, amikor úgy dönt, hogy tiszteletét teszi egy itteni rendezvényen. Bárcsak személyesen is itt lenne ma este! Már csak azért is, mert akkor biztosan Perszephoné is elkísérte volna. Az itteni bálokat sokkal könnyebb volt elviselnem, amikor a közelemben tudhattam őt. Azóta, hogy elköltözött tőlünk, és Hádész oldalán uralkodik az alsó város fölött, a Dodona-torony fárasztó és unalmas hely számomra.

De még ennél is rosszabbul fogom érezni itt magam, ha én leszek a következő Héra.

Elhessegetem ezt a gondolatot. Semmi értelme emiatt idegeskednem, amíg nem tudom, miféle tervei vannak velem anyámnak, és hogyan viszonyul ezekhez Zeusz. A sarokban megpillantom Hermészt, Dionüszoszt és Héléna Kaszioszt, akik egy bárasztalt vesznek körül. Úgy tűnik, mintha versenyeznének az ivászatban. Ők legalább élvezik ezt az összejevetelt. Nincs vesztenivalójuk,

olyan természetes közegük a hatalmi játszmák és a gondosan leplezett fenyegetések világa, mint a cápák számára a víz.

Én is tudok színészkedni – egészen jó vagyok ebben –, de a jelenlévők többségével ellentétben nekem nincs a véremben.

Nem lassítok, amikor az ajtó elé érek: azzal a lendülettel nyitom ki, és a bálteremnél jóval csendesebb folyosón folytatom az utamat. Ilyenkor már senki sem folytat üzleti tárgyalásokat; egyébként is ez a torony teteje, úgyhogy kihalt a környék. Ez jó. Elsietek az egymástól egyenletes távolságra sorakozó ajtók mellett, amelyek mindegyikét a padlótól a mennyezetig érő függönyök fogják közre. A frászt hozza rám a látványuk, különösen éjszaka. Képtelen vagyok szabadulni az érzéstől, hogy valaki ott rejtőzik mögöttük, és csak arra vár, hogy elhaladjak mellette. Muszáj egyenesen előrenézni, még akkor is, amikor a hátam mögül halk suhogást hallok, és az ösztöneim azt súgják, hogy menekülnöm kellene. Tudom, hogy a saját lépteim visszhangzanak, azt a benyomást keltve bennem, hogy a nyomomban jár valaki.

Nem futhatok el önmagam elől.

Ahogy semmiféle veszély elől sem menekülhetek el, ami a bálteremben vár rám, amint visszatérek oda.

Ráérősen intézem a dolgomat a mellékhelyiségben. Két kézzel támaszkodok a mosdókagylóra, és mélyeket lélegzek. A hideg víz jólesne ugyan az arcomnak, de utána nem fogom tudni tökéletesen korrigálni a sminkemet, és ha csak egy hajszálam is rosszul áll, amikor visszatérek, rögtön körözni fognak körülöttem a ragadozók. Ha pedig én leszek Héra, még inkább számítanom kell a kritikus hangok felerősödésére. Most sem vagyok elég

jó nekik; vagy inkább túl sok vagyok. Túl csendes, túl kövér, túl egyszerű.

– Hagyd abba!

Azzal, ahogy hangosan kimondom ezeket a szavakat, visszazökkenek a valóságba. De nem eléggé.

Ezek sértegetések, és nem azonosak a magamról alkotott véleményemmel.

Keményen megdolgoztam azért, hogy ne vegyem magamra az ilyen mondatokat. Csakhogy amikor itt vagyok, és lépten-nyomon az orrom alá dörgölik, hogy mi minősül tökéletesnek itt az Olümposzon, ismét hallani vélem a tinédzserkoromból ismerős, toxikus mondatokat.

Öt lélegzetvétel. Lassú belégzés. Még lassabb kilégzés.

Mire eljutok az ötödikig, már valamivel jobban érzem magam. Felemelem a fejem, de nem nézek a tükörbe. Az itteni tükrök mind hazudnak, még akkor is, ha ezek a hazugságok csak a fejemben léteznek. A legjobb, ha elkerülöm őket. Még egy utolsó lélegzetvétel, és ráveszem magam, hogy elhagyjam a mellékhelyiség viszonylagos biztonságát, és ismét kilépjek a folyosóra.

Remélem, hogy anyám és Aphrodité vagy befejezték mostanra a szóváltásukat, vagy a bálterem valamelyik sarkába húzódtak, így visszatérhetek a társaságba anélkül, hogy újra belekeverednék kettejük drámájába. Az nem opció számomra, hogy itt bujkáljak a folyosón, amíg el nem jön a távozás ideje. Azt sem szeretném továbbá, hogy Aphrodité bármiféle jelét lássa rajtam annak, hogy a szavai akár csak a legcsekélyebb mértékben is hatással voltak rám.

Két lépést kell megtennem ahhoz, hogy rájöjjenek: nem vagyok egyedül.

Egy férfi tántorogva közeledik felém a folyosón, a liftek irányából. Egy pillanatig megfordul a fejemben, hogy levegőnek nézem, és visszamegyek a bálterembe, de ezzel megkockáztatom, hogy a nyomomba szegődve árnyékként követi majd a lépteimet. Arról nem is beszélve, hogy csak ketten vagyunk idekint, és nem tehetek úgy, mintha bármi más dolgom lenne. Nem néz ki valami bizalomgerjesztőn, még a gyér fényviszonyok közepette sem. Lehet, hogy részeg. Elvethette a sulykot, amikor bemelegített az este fő eseményére.

Magamban sóhajtvá visszalépek a nyilvánosság előtt vállalt szerepembe, halvány mosolyt küldök felé, és intek is neki.

– Elkéstél?

– Valami olyasmi.

A francba is! Ismerem ezt a hangot. És egyébként igyekszem nagy ívben elkerülni ezt az alakot.

Erősz az. Aphrodité fia. Aki megoldja az anyja helyett a problémákat.

Óvatosan figyelem, ahogy közeledik felém, kilépve az árnyékból. Ugyanolyan vonzó a megjelenése, mint az anyjáé. Magas és szőke, bár a haja jellegzetesen göndör, amitől bárki azt mondaná az arcára, hogy „cuki”. A vonásai azonban túlságosan férfiasak ahhoz, hogy az „ártatlan” jelzővel lehessen illetni. Magas és erős testalkatú, és még ebben a drága öltönyben is jól láthatóan széles a válla és izmos a karja. Erőszakra termett, amihez olyan arc társul, aminek láttán még egy szobor is elérzékenyülne. Ez találó.

Fehér ingén észreveszek egy foltot, és összehúzó a szemem.

– Az ott vér lenne?

Erősz lepillant, és halkán szentséggel.

– Azt hittem, sikerült nyomtalanul lemosnom magamról.

Nem látom értelmét, hogy törjem a fejem ezen a kijelentésén. El kellene tűnnöm innen, még hozzá gyorsan. Igen ám, de...

– Sántítasz.

Tényleg, de nem azért, mert részeg, ahhoz túlságosan tiszta a beszéde.

– Nem sántítok – vágja rá könnyedén.

Hazudik, mint a vízfolyás. A nyakamat tenném rá, hogy sántítani láttam az imént. Ugyanolyan biztos ez, mint az is, hogy vérholt éktelenkedik az ingén. Azt is tudom, hogy ez mit jelent: minden bizonnyal egyenesen idejött, miután Aphrodité megbízásából elkövetett valamiféle erőszakos cselekedetet. Semmiképp sem szeretnék összeakaszkodni kettejükkel. Mégis elbizonytalanodom.

– Az ott a te véred?

Erősz megáll mellettem. Kék szeméből nem sikerül kiolvasnom semmiféle érzelmet.

– Annak a csinos lánynak a vére, aki legutóbb túl sokat kérdezősködött.

PSZICHÉ

ERÓSZ AMBRÓZIA SZERINT CSINOS VAGYOK.

Azonnal elfojtom magamban ezt az értelmetlen, vakmerő gondolatot.

– Úgy teszek, mintha csak vicceltél volna.

Még akkor is, ha tudom, hogy nem így van. Nincs veszélyesebb az Olümposzon, mint olyasféle csinos lánynak lenni, akinek sikerül annyira felbőszítenie Aphroditét, hogy ráuszítsa a fiát.

Hát még ha olyan csinos teremtsérről van szó, aki meghiúsíthatja a tervét, hogy az ő kiválasztottja legyen a következő Héra.

– Nem viccnek szántam.

Nem tudom eldönteni, hogy komolyan beszél-e Erósz, vagy sem, de jobb az óvatosság. Nyilvánvalóan nincs kedve beszélgetni, úgyhogy rossz ötlet a feltétlenül szükségesnél több időt együtt tölteni vele. Kinyitom a számat, hogy valamilyen ürüggyel visszatérhessek a mosdóba, és elbújhassak ott, amíg el nem tűnik, de valami más kerekedik ki belőle.

– Ha így, sebesülten mész be oda, lehet, valaki úgy dönt, majd ő befejezi a félbehagyott munkát, és végez

veled. Neked és anyádnak több ellenségetek van a bálteremben, mint amennyire rászolgáltatok.

Aligha kell kifejtennem neki, hogy bármilyen vélt gyengeség láttán ezek az ellenségek farkasokként támadnak rá, hogy végezzenek vele.

Erősz felvonja a szemöldökét.

– És akkor mi van? Miért érdekel ez téged?

– Nem érdekel.

Tényleg. Csak egy őrült vagyok, aki nem tudja, mikor kell leállni. Sok rossz igaz lehet Erőszra, de hozzám hasonlóan ő sem tehet arról, hogy a Tizenhármak egyike gyermekének született.

– Nem vagyok teljesen szociopata. Hadd segítsek neked!

– Nincs szükségem a segítségedre!

Sarkon fordul, és elindul visszafelé, amerre jött, a lift irányába.

– Én mégis felajánlom.

A testem döntötte el, hogy kövessem, még mielőtt az eszemmel felfoghatnám: visz a lábam magától, egyre távolabb kerülök a bálterem viszonylagos biztonságától. Beszállni a liftbe olyan érzés, mintha átlépném a határt, ahonnan már nincs visszaút. Bárcsak azt mondhatnám, hogy túlreagálok, de Erősz megelőzi a híre, és ezek szerint... nagyon, nagyon erőszakos férfi, és ugyanilyen veszélyes is. Összekulcsolom magam előtt a kezem, és leküzdöm a késztetést, hogy csacsogni kezdjek vele.

Csak néhány emelettel megyünk lejjebb, aztán üveg és acél irodahelyiségeken át egy ajtóhoz érünk, amely könnyedén kinyílik Erősz keze alatt. Csak akkor látom, hogy ez egy elegáns mellékhelyiség, azaz inkább fürdőszoba, amikor már becsukódik az ajtó mögöttünk. A Dodona-torony többi helyiségéhez hasonlóan ez is minimalista

stílusú, fekete padlóval, néhány fülkével, egy csempézett zuhanyzóval és három acél mosdókagylóval. Az ajtó mellett még egy kis helyiség található két kényelmesnek látszó székkal és egy kis kerek asztallal közöttük.

– Úgy látom, elég jól kiismered magad ebben az épületben.

– Anyámnak gyakran van üzleti tárgyalása itt Zeusz-szal.

Nyelek egy nagyot.

– Az emeleten is van mellékhelyiség.

Az közelebb van a bálterem viszonylagos biztonságához.

– Ebben viszont van elsősegélydoboz is.

Lehajolna, hogy kinyissa az egyik szekrényt a mosdókagyló alatt, de kis híján összeesik. Odalépek hozzá. Ezért vagyok itt: segíteni, nem pedig nézni, ahogy erőlködik.

– Ül le, mielőtt összeesel!

Meglepődve látom, hogy nem ellenkezik, csak odabiceg a két székhöz, és leroskad az egyikre. Hiba lenne hosszasan törnöm a fejem ezen az egész helyzeten, úgyhogy a legfontosabb feladatra koncentrálok: ki kell derítenem, mennyire súlyos a sérülése. Ellátom a sebeit, aztán visszamegyek a bálterembe, még mielőtt anyám a keresésemre küldene valakit. Legutóbb, amikor az egyik lánya eltűnt egy bál ideje alatt a Dodonatoronyban, kiderült, hogy meg sem állt a Sztüx folyóig. Átkelt rajta, és Hádész karjaiba vetette magát...

Igen, jobb lesz, ha nem maradok sokáig távol.

Úgy van, ahogy mondta: itt lapul egy elsősegélydoboz a mosdó alatti szekrényben. Kiveszem, megfordulok, és megdermedek.

– Mit művelsz?

A hangom sikoltásszerű, de nem tehetek róla. Erősz épp azon van, hogy kibújjon a pólójából.

– Mi a gond?

Minden. Egy évtizede forgolódom ugyanazokban a körökben, mint Erősz, de még sohasem láttam más-milyennek az ilyen rendezvényeken, mint makulátlanul szalonképesnek. A látványa lélegzetelállító. Szinte túlságosan tökéletes férfiszépség ahhoz, hogy hús és vér ember lehessen.

Most azonban távolról sem látszik annak.

Nem, valahogy túlságosan is hús-vér ember benyomását kelti. Egyszerre csak ledől az a virtuális kerítés, amit a veszélyes aranyifjú hírében álló Erősz köré emeltem, amikor lehámozza magáról a pólót, és láthatom a felsőtestét, amely olyan tökéletes, mintha az istenek faragták volna. A kimerültsége miatt csak még vonzóbbnak látom, amit később talán a sors igazságtalanságának fogok érezni. Most úgy érzem, nincs elég oxigén ebben a helyiségben ahhoz, hogy levegőhöz jussak.

Pánik. Igen, ezt érzem. Színtiszta pánik. Ez nem vonzalom. Nem is lehet az. Nem érezhetek vonzalmat éppen iránta.

– Levetkőzől?

Látom, hogy a fehér pólóanyag alatt valaki – valószínűleg maga Erősz – már jó sok kötszert rátekert a mellkasára. Sármos mosolyra húzódik a szája, épp csak a sarkoknál.

– Azt hittem, azt akarod, hogy vetkőzzek le hozzá.

– Nem mondhatnám.

Kiszakad belőlem a szó. Egy pillanat alatt semmivé válik az imázsom, amelyet a nyilvánosság számára építettem fel.

– Mindenki más is ezt tenné.

Furcsa módon megnyugtatóan hat rám az arroganciája. Veszek egy nagy lélegzetet, aztán még egyet, és olyan pillantást vetek rá, amilyet ez a megjegyzése megérdemel. Évődés. Incselkedés, az menni fog nekem. Mióta felnőttem, gyakorlom, hogyan lehet szofisztikáltan sértegetni az olyan embereket, mint Erósz.

– Most talán sajnálnom kellene téged? Vagy csak hencegsz? Kérlek, áruld el, hogy ennek megfelelően reagálhassak!

Kirobban belőle a nevetés.

– Milyen szellemes vagy!

– Próbálkozom.

Összeráncolom a homlokom.

– Azt hittem, megsérült a lábad.

– Csak egy kis zúzódás.

Ha lehet fokozni eddig is sármos mosolyát, most még vonzóbbnak találom.

– Te most a nadrágomat is le akarod vetetni velem?

Ha már a póló nélküli látványa ilyen nemkívánatos reakciót vált ki belőlem, akkor nyilván nem szeretném, hogy még több ruhadarabjától megszabaduljon. A végén még lángra lobbanok, és ha nem halok meg itt rögtön szégyenemben, akkor Erósz kezébe adok egy olyan fegyvert, amit ellenem fordíthat.

– Szó sincs róla.

Megszabadult az ingétől, és hangosan kifújja a levegőt.

– Igazán kár.

– Biztos vagyok benne, hogy életben maradsz.

Leteszem a elsősegélydobozt az asztalra, és szemügyre veszem Erósz mellkasát. Néhány kötés már meglazult, és vörös foltok keletkeztek ott, ahol a vére érintkezett

az ingével. Mi történhetett vele? Közelharcba keveredett egy rózsabokorral?

– Ezeket át kell kötözni.

– Csak rajta!

Hátradől, és lehunyja a szemét. Épp azt az éles megjegyzést készülök tenni, hogy bezzeg rám hagyta a piszkos munka elvégzését, de a torkomon akadnak a szavak, amikor lefejem róla a kötést...

– Erősz, ez... rengeteg vért veszítettél.

Nem tudom megállapítani, mennyire súlyosak a sérülései, mert nem látom magukat a sebeket a sok vér és a kötés miatt, de több helyütt még most is vérzik.

– Látnod kellene az ellenfelemet – mondja anélkül, hogy kinyitná a szemét. Megerősíti, amit már eddig is sejtettem.

Vajon életben van még az ellenfél? Felesleges feltennem ezt a kérdést. A tény, hogy Erősz egyáltalán itt van, azt jelenti, sikerrel teljesítette a küldetését, bármiről szolt is. Az utolsó kötést is lefejtettem róla, és kissé hátradőlve szemügyre veszem a mellkasát. Legalább egy tucat vágott seb éktelenkedik rajta.

– Ezeket ki kell tisztítanom, különben semmit sem ér az új kötés.

Fél kézzel legyint, megadva az engedélyt.

Nem engedem meg magamnak, hogy gondolkodjak, miközben felállok, és addig kotorászok a mosdó alatt, amíg találok néhány tiszta törölt. Kettőt közülük benedvesítek, a szárazakat pedig odakészítem, hogy megtisztítsam a legcsúnyább sérüléseit. Hosszú percekbe telik, mire elkészülök a sebtisztítással. Pontosan akkor, amikor rádöbbenek, hogy most tulajdonképpen lecsutakolom Erősz Ambróziát. Hirtelen hátrahajolok.

– Erősz, van néhány sebed, amit össze kellene öltetni.

Közel sem néznek ki olyan rosszul, mint mielőtt neki láttam, hogy megtisztítsam őket, de nem vagyok orvos. Ahogy a Tizenhármas többi tagjának, úgy biztosan neki is van magánorvosa. Nem értem, miért nem hívta fel ahelyett, hogy eljött ide, erre az istenverte bálra.

– Semmi gond. Kibírja így az éjszaka végéig.

Ráncolom a homlokom.

– Ezt nem gondolhatod komolyan. Fontosabbnak érezted, hogy részt vegyél a bálon, mint hogy orvost keress, és megkapd tőle a szükséges ellátást?

– Te tudod a legjobban, hogy miért van szükségem rá.

Most végre kinyitja a szemét. Még kékebbnek látom, mint korábban. És valahogy olyan különös a tekintete. Biztosan a fájdalom tükröződik benne, mert az kizárt, hogy Erósz Ambrózia, Aphrodité fia vágyakozva nézzen rám.

Önkéntelenül a szájára siklik a tekintetem. Különlegesen szépnek találom az ajkait: íveltek és érzékenyek. Igazán kár, hogy Erósz nem más, mint egy veszélyes gyilkos.

Hogy más mederbe tereljem ezeket a merész gondolatokat, felállok, és odalépek a mosdókagylóhoz. Olyan, mintha menekülnék, pedig csak Erósz vérét akarom lemosni a kezemről. A tükörbe pillantok, és megdermedek. Erósz a lehető legfurcsább arckifejezéssel néz rám. Nem az a vágy tükröződik rajta, amiről már meggyőztam magam, hogy csak képzeltem. Nem, Erósz úgy néz rám, mintha még sohasem látott volna. Mintha az elvárásaival ellentétesen cselekedtem volna.

Csakhogy ez nem lehet igaz. Nem számít, hogy az utóbbi tíz évben ugyanazokon az összejöveteleken, báltermekben és rendezvényeken fordultam meg, mint ő. Erósznak az égvilágon semmi oka rólam fantáziálni. Én

aztán biztosan nem fecsérelek időt rá. Lehet, hogy vonzó férfi, még az olümposziakhoz képest is, akinek olyan tökéletes a megjelenése, hogy a fotója nyugodtan felkerülhetne akár óriásplakátokra is, ha modellkedni akarna, de Erósz valójában veszélyes fickó.

Megtörlöm a kezem, és visszaülök a vele szemközti székre. Így most valahogy még meggyőzőbb. Elhessegetem a gondolatot, és nekilátok a sebkötőzésnek. Bár félig-meddig arra számítottam, hogy félretolja a kezem, és ő maga csinálja meg, de meg se moccan. Még a lélegzetvételeit is alig-alig hallani. Gondosan kötözgetni kezdem. Úgy egy tucatnyi vágott sebet találok rajta, és bár az állítottam, hogy orvosra van szüksége, a sérülései többsége nem tűnik súlyosnak, és már majdnem elállt a vérzés.

– Elég ügyes vagy ebben.

Éle van a hangjának. Nem tudom eldönteni, hogy vádaskodó-e, vagy szimplán csakényt közölt. Úgy döntök, hogy az utóbbinak veszem.

– Egy farmon nőttem fel.

Valahogy így volt. Gyakorlatilag farm volt, de nem olyan, mint amilyennek az emberek elképzelik, amikor az úgynevezett vidéki életre gondolnak. Nem állott rajta egy festői kis ház fakópiros pajtával. Lehet, hogy anyám a három házasságának köszönhetően gyarapította a vagyonát, de aligha kezdte a nulláról. Úgyhogy mi egy gépésített farmon laktunk, és a házunk berendezése is ezt tükrözte.

Erósz ajka félmosolyra húzódik, megcsillan a szeme.

– Sok szúrt sebet kell ellátni egy farmon?

– Ezek szerint beismered, hogy összeszurkált valaki.

Most már tényleg mosolyog, bár az arcán még látni a fájdalom jeleit.

– Semmit sem ismerek be.

– Na persze.

Rádöbbenek, hogy még most is közelebb vagyok hozzá a kelleténél, és gyorsan hátrálni kezdek. A mosdóhoz lépek, hogy ismét megmossam a kezem.

– De, hogy válaszoljak a kérdésedre, ha egy farmon különböző nagygépek vannak, nem is beszélve az állatokról, amelyek kipécézik maguknak a bolond embereket, olyankor előfordulnak sérülések.

Különösen, ha valakinek olyan kalandvagyó nővérei vannak, mint nekem. De ezt már nem fogom Erósz orrára kötni. A beszélgetésünk így is intimebbre sikeredett a kelleténél.

– Vissza kell mennem.

– Psziché!

Megvárja, amíg odafordulok felé. Egy pillanatra nem is hasonlít arra a magabiztos ragadozóra, akit mindenáron szeretnék nagy ívben elkerülni. Egyszerűen csak egy férfi, aki fáradt, és akit fájdalmak gyötörnek. Megérinti az egyik kötést a mellkasán.

– Elárulnád, miért segítettél Aphrodité sárkányának?

– Néha még a szörnyeknek is szükségük lehet segítségre, Erósz.

Ennyiben kellene hagynom a dolgot, de a kérdése miatt annyira sebezhetőnek érzem őt, hogy nem tudok ellenállni a késztetésnek, hogy megnyugtassam. Legalább valamennyire.

– Egyébként is, te valójában nem vagy szörnyeteg. Egyetlen pikkelyt vagy agyart sem látok rajtad, ami indokolná ezt az elnevezést.

– Szörnyek sokféle formában és méretben léteznek, Psziché. Tudhatnád, hogy így van, hiszen te is az Olümposzon élsz.

Elkezdi begombolni az ingét, de annyira remeg a keze, hogy elrontja. Megmozdulok, mielőtt eszembe jutna, hogy ez egy pocsék ötlet.

– Engedd meg...

Előrehajlok, és óvatosan begombolom. Az ujjaim többször is hozzáérnek csupasz mellkasához, és ilyenkor felszisszenve kifújja a levegőt. Nyilván a fájdalom készítette erre. Ez minden. Erősz biztosan nem az érintésemre reagált így. Visszatartom a lélegzetemet, miközben az utolsó gombot is begombolom, és hátrébb lépek mellőle.

– Tessék.

Felemelkedik. Figyelem a mozdulatait, és már valamivel magabiztosabbnak látom, mint eddig. Belebújik a zakójába, majd be is gombolja magán, gondosan elrejtve a legfeltűnőbb helyeken lévő vérfoltokat.

– Köszönöm.

– Nem kell megköszönnöd. Bárki megtette volna.

– Nem. – Lassan megrázza a fejét. – Mások biztosan nem.

Nem ad esélyt rá, hogy válaszoljak. Az ajtó felé mutat.

– Induljunk! Nélkülem menj fel a bálterembe, nekem még keresnem kell egy váltóinget. – Elbizonytalanodik.

– Egyébként sem lenne jó, ha együtt látnának minket visszatérni a bálterembe.

Ez igaz. Az adna témát az Olümposz pletykafészeknek, Aphrodité és Démétér pedig éktelen dühbe gurulna. Semmiképp sem szeretném, ha bármilyen módon vagy formában kapcsolatba hoznának Erősszal.

– Persze.

Amint kilépünk a folyosóra, Erősz a hátamra teszi a kezét. Az érintése villámcsapásként ér. Ijedtemben

megbotlok, ő azonban villámgyorsan elkapja a könyökömet, nehogy a padlón kössek ki.

– Jól vagy?

– I-igen. – Ennyit sikerül kinyögnöm.

Nem nézek rá. Képtelen lennék. Az is nehezemre esett, hogy úgy tegyek, mintha nem éreztem volna azt a bizonyos szikrát, miközben elláttam a sebeit. Nem tetszik, hogy ilyen közel áll hozzám, egyik kezével a hátam közepén, a másikkal pedig a könyökömön. Egészen biztosan nem kellene... Felemelem a fejem, Erósz lenéz rám, és az istenekre... egészen közel vagyunk egymáshoz. Ez hiba. De szerencsére bármelyik pillanatban elhúzódhatok tőle, és tisztes távolságot tarthatok vele, és onnantól fogva olyan lesz, mintha meg sem történt volna ez a furcsa kis közjáték. Bármelyik... pillanatban...

Vakító villanást látok, valósággal perzseli a szememet. Ellököm magam Erósztól, és gyorsan pislogok. Jaj, ne! Ó, nem, nem, nem, nem, nem!

Ez nem történhet meg! És mégis megtörténik. Lassan kitisztul a látásom, és elszáll minden reményem, hogy úgy tegyek, mintha összetört volna egy villanykörte.

Egy alacsony, fehér bőrű férfit látok állni ott, tőlünk mindössze néhány méterre. Világos, vörös a haja, fényképezőgépet tart a kezében, és széles vigyorral néz ránk.

– Tudtam én, hogy titeket láttalak beszállni a liftbe. Psziché, nyilatkoznál arról, hogy mit keresel itt, miután leléptél Zeusz báljáról? Ugye, csak azért, hogy édes kettesben maradhass Erósz Ambróziával?

Erósz fenyegető lépést tesz a fotós felé, de megragadom a karját, és mosolyt erőltetek magamra.

– Csak egy kis baráti csevegés.

A fotós nem tágit.

– Ezért van Erósz inge félregombolva? És most látom csak, ezen a felvételen úgy néztek ki, mintha épp csókolózni készültetek volna.

Faképnél hagy minket, még mielőtt előrukkolhatnék egy hazugsággal, aminek valami értelme is lenne.

– Ezt elcsesztük – lihegek.

Erósz sokkal cifrábban káromkodik, mint én, majd hozzáteszi:

– Ezzel nagyjából összefoglaltad az egészet.

Tudom, mi lesz a forgatókönyv ezek után. Még véget sem ér az éjszaka, máris kitapétázzák a rólam és Erószról készült fotókkal a pletykaoldalakat, és az olvasók elméleteket kezdenek gyártani kettőnk *tiltott románcáról*. Már látom is a szalagcímeket.

Szerelmesek rossz csillagzat alatt! Mit gondol majd Démétér és Aphrodité gyermekeik titkos kapcsolatáról?

Az anyám ki fog *nyírni*.

ERŐSZ

KÉT HÉTTTEL KÉSŐBB

- SZEREZD MEG NEKEM A SZÍVÉT! HOZD EL!

– A sebek a mellkasomon teljesen rendbe jöttek mostanra. Köszönöm, hogy érdeklődsz a hogylétem iránt.

Fel sem pillantok a telefonomból, miközben anyám fel-alá járkál a szobában, a szoknyája csak úgy suhog a lába körül. Őt ismerve biztosra veszem, ma kifejezetten úgy választotta meg az öltözékét, hogy a lehető legteátrálisabban ráerősítsen a mozdulatai drámaiságára. Anyám egy igazi show-woman.

A telefon sem köti le eléggé a figyelmemet, hiába szeretném. A bál óta eltelt két hét során sem csillapodtak a rólam és Psziché Dimitriouról szóló találgatások és pletykák. Az pedig csak olaj volt a tűzre, hogy egyikünk sem kívánt nyilvánosan nyilatkozni. Az Olümposz lakói semmit sem szeretnek jobban egy szaftos sztorinál, márpedig ha két esküdt ellenség gyermekei összejönnek egymással, az nem is lehet más, mint bombasztikus szenzáció. Nem számít, mi az igazság, ha van helyette egy meggyőző hazugság. Arról nem is beszélve, hogy a le-sifotós remekbe sikerült alkotása alátámasztani látszik

ezt. A pillanatfelvételen a lehető legközelebb állunk egymáshoz, ráadásul szinte ölelkezve. Psziché kérdően néz fel rám. És én? Az arckifejezésemre ez lenne a legtalálhatóbb jelző: mohó vagyok. Nem követtem volna el akkora ostobaságot, hogy megcsókoljam Pszichét ott és akkor a folyosón, de ezt senki sem fogja elhinni nekem, aki látja a rólunk készült felvételt.

– Ne babráld már a telefonodat, hanem nézz végre rám!

Anyám megpördül a magas sarkú cipőjében, és rám szegezi a tekintetét.

Most ötvenéves, és bár élve megnyúzna, ha ezt kikotyognám róla, tény, hogy sem ráncok, sem ősz hajszálok nem árulják el az életkorát. Egy vagyont költ rá, hogy a bőre sima, a haja pedig tökéletes hidegszőke maradjon. Nem is beszélve a személyi edzőjével töltött számtalan óráról, aminek köszönhetően olyan a teste, amilyenért egy húszéves lány akár ölni is képes lenne. Mindezt a hivatalos rangja, Aphrodité nevében. Ha valaki az Olümposz házasságközvetítője – mondhatni, a szerelem házalója – szerepét tölti be, akkor meg kell felelnie bizonyos elvárásoknak.

– Erósz, tedd le azt az istenverte telefont, és figyelj végre rám!

– Hallgatlak.

Unott hangom elárulja, hogy már fogytán a türelmem, de mostanra belefáradtam az ehhez hasonló beszélgetéseinkbe. Az elmúlt két hét során már vagy tucatnyi alkalommal kerített sort rá.

– Már elmondtam, mi történt valójában.

– Senkit sem érdekel, hogy mi történt valójában.

Most már majdnem üvöltözik velem, gondosan mimelt, fátyolos hangja magasra és élesre vált.

– Besározódik a neved amiatt, hogy kapcsolatba hoznak azzal a jöttmenttel!

Nem kezdek érvelni azzal, hogy Aphrodité rangja semmivel sem több, mint Démétéré. Az Olümposzon csakis Zeusz, Hádész és Poszeidón címe öröklődik szülőről gyermekekre. A Tizenhármak többi tagja felnőttként kerül be ebbe a körbe, és pedig titkosan. Anyám képtelen elviselni, hogy őt az utolsó Aphrodité nevezte ki, míg Démétért városszerte tartott, széleskörű választással szavazták meg az emberek. Igen, ők választották meg Démétért, és ezt anyám sohasem fogja elfelejteni.

– Nemsokára úgyis jön a következő botrány. Csak légy türelemmel!

– Ne akard megmondani nekem, hogy mit tegyek, édes fiam! Itt én vagyok a főnök, neked pedig az a dolgod, hogy engedelmeskedj.

Megáll előttem, és az arcomba mered.

– Ez a te sarad. Ha a legutóbbi megbízásodat rendesen elvégezted volna, ahogyan kell, akkor nem fényképezhettek volna le azzal a lánnyal.

– Anya!

Nem tudom, miért szállok vitába vele egyáltalán. Ha anyám egyszer tombolni kezd, képtelenség másra terelni a figyelmét. Ez az egyik oka annak, hogy az emberek olyan óvatosan viselkednek a közelében. Még nekem is, úgymond, lábujjhegyen kell közlekednem a jelenlétében. Lehet, hogy a nyilvánosság előtt eljártssza, hogy a „szerető édesanya és hűséges fia” páros vagyunk, de mi sem állhatna távolabb az igazságtól. Én vagyok Aphrodité szúrófegyvere. Ő mondja meg, hová menjek, kin és hogyan álljak bosszút, én pedig követem az utasításait, mint egy istenverte játékkatona. Az én véleményemet sohasem kéri ki, és még ha el is mondom neki, sohasem

veszi figyelembe. Hiába mondtam neki, hogy várnunk kell még, mielőtt Polüphontészt kiiktatjuk ahelyett, hogy elkapkodjuk a dolgot, és a bál éjszakájára időzítjük az akciót, anyám megmakacsolta magát.

Most sem lehet kivenni a fejéből ezt a gondolatot.

– A szívét akarom, Erósz! Ne akard, hogy még egyszer megismételjem!

Próbálom magamba fojtani az emiatti ingerültséget, de nemigen sikerül.

– Fogalmazz konkrétabban, anyám! Szó szerint a szívét akarod? Van egy ezüstszelencéd talán külön erre a célra? Esetleg kitehetnéd a kandallópárkányodra a balagási fotóm mellé.

Sziszegéshez hasonló hangot ad ki.

– Micsoda kis szarházi alak vagy!

Ez bizony az az Aphrodité, akit senki más nem ismer az Olümposzon. Egyedül nekem adatik meg az a kétes értékű kiváltság, hogy a saját szememmel láthassam, mi-féle szörnyeteg valójában. De nem vagyok az a fajta ember, aki kritizálni szokott ebben a témában.

Nem látok egyetlen pikkelyt vagy agyart sem.

Majdnem felszisszenek, amikor eszembe jut Psziché kedves hangja. Tényleg okosabbnak gondoltam őt, mert butának kell lennie ahhoz, hogy ne nevezzen szörnyetegnek, miután tíz éve ugyanazokban a körökben forgólódik, mint én. Úgy teszek, mintha kinyomnám a telefonom képernyőjét, és minden idegszálammal anyámra figyelek.

– Már eldöntötted, hogyan tovább, úgyhogy most már ne gyáváskodj!

Bárki más összerendezne ettől a hangnemtől, amely mögött az erőszakkal való fenyegetés munkál. Aphrodité csak nevet.

– Erósz, kedvesem, most tényleg túlzásba estél. Azok után, amit Démétér tavaly ősszel a másik lányával és Hádésszel művelt, tényleg azt hiszi, hogy teljesen megkerülhet engem, és elérheti, hogy Psziché legyen a következő Héra? Csak a holttestemen át! Vagy inkább az ő holttestén keresztül.

Furcsa szorítást érzek a mellkasomban, de próbálok nem venni tudomást róla.

– Ha ennyire dühös vagy Déméterre, akkor inkább őt csináld ki, ne a lányát!

– Na persze, te aztán jobban tudod!

Pöccint egyet az ujjai hegyével.

– Az anyát és a lányát is meg kell leckéztetni! Démétér egyébként csak játssza az eszt. Ettől majd visszafogja magát.

Egyedül az én anyám gondolja azt, hogy valaki majd visszafogja magát, miután megölték a gyermekét.

De tény, hogy bármit megtenne, hogy megtartsa a hatalmát. Aphrodité a feladatköre szerint sok mindenért felelős, de a legismertebb ezek közül a házasságközvetítés az Olümposz gazdag és elit köreiben. A kunceaftjai főleg a Tizenhármak és családtagjaik közül kerülnek ki, bár azoknak is dolgozik, akik a tágabb értelemben vett elithez tartoznak ugyan, de sohasem kapnak meghívást a Dodona-toronyban tartott összejövetelekre.

Mivel Démétér egyre inkább befurakszik az érdekelt-ségi körébe, nem csoda, hogy anyám mindjárt szétrobban a dühtől. Az előző Zeusznak mindhárom házasságát ő hozta össze – az a rohadék sorra gyilkolta a feleségeit, ami anyámnak kapóra jött, mert imádja az esküvőket, viszont utál mindent, ami egy kézfogó után következik. Az új Zeus számára létkérdés egy újabb Héra megszerzése, és úgy tűnik, Démétér fejébe vette, hogy Pszichét

ülteti Héra helyére anélkül, hogy Aphroditével egyeztetett volna erről.

Próbálom elképzelni ezt a forgatókönyvet, de minden porcikám tiltakozik. Biztosan csak az összpontosítás ráncait láttam Psziché homlokán, miközben átkötözte a sebeimet. Ha valaki elég ostoba ahhoz, hogy kedves legyen az ellensége fiával, azt bizony élve felfalják, ha Héra pozíciójába lép.

Megköszörülöm a torkomat.

– Hogy s mint van mostanában Zeusz? Egyik ötleted sem nyerte el a tetszését, amit ajánlottál neki?

Néhány hónappal ezelőttig még Perszeusz volt ez a férfi, de a Tizenhármak oltárán először mindig a nevet szokták feláldozni. Valamikor régen barátok voltunk mi ketten, de az Olümposz rögválósága idővel elszakítja egymástól az embereket. Minél idősebbek lettünk, Perszeusz annál inkább készült arra, hogy ő legyen a következő Zeusz. És én? Nos, az én életem is hasonlóan sötét útra vitt. Azt hiszem, továbbra is barátok vagyunk, de mindig tartjuk egymással a három lépés távolságot, amit egyikünk sem igazán szeretne csökkenteni. Azt sem tudom, hol kezdjem el a próbálkozást. Inkább elengedem a gondolatot.

Perszeusz egész életét Zeusz örököseként élte le. Tudta, hogy az apja halála után ő fogja átvenni ezt a címet. Ha ez egy kicsit korábban is történt, mint bárki várta... nos, Perszeusz egyértelműen alkalmas arra, hogy megbirkózzon a feladattal. Ez nem az én problémám. Nem is lehet. Elvégre nem én öltem meg az apját.

– Ne tereld másra a szót! – csattant fel anyám. – Azóta, hogy Perszephoné elszökött és összejött Hádésszel, felborult az Olümposz kényes egyensúlya. Most meg azt gondolja Déméter, hogy egy másik lányát is olyan férfi-

hoz adhatja, aki örökölt rangot visel? Mégis mi lesz a következő lépése? Poszeidónhoz akarja adni azt a vadóc lányát? – Fújtat egyet. – Ha rajtam múlik, akkor nem fog összejönni. Valakinek kordában kell tartania Démétért, és ha senki más nem vállalkozik erre, akkor ránk marad ez a feladat.

– Úgy érted, hogy rám. Lehet, hogy valakinek a szívét követeled, de mindketten tudjuk, hogy én vagyok az, aki minden piszkos munkát elvégez.

Nem szeretném, hogy a végén még a fejemet követelje valaki, ezért igyekszem minél ritkábban gyilkolni. Sokkal könnyebb likvidálni egy ellenfelet egy jól célzott és időzített pletyka segítségével, vagy egyszerűen csak szemmel tartani őket, amíg a saját tetteik nem szolgáltatnak muníciót a bukásukhoz. Az Olümposzon bokáig gázolunk a bűnökben, már ha valaki hisz az ilyesmiben, és a Tizenhármak dicsőséges köréből senki sem büntelen.

Kivéve, a jelek szerint, Démétér lányait.

Ők minden lehetséges módon próbálták kerülni a reflektorfényt, és ez sikerült is nekik... legalábbis néhány hónappal ezelőttig. Azóta, hogy az öreg Zeusz úgy döntött, megkaparintja magának Perszephonét, az Olümposzt valósággal lázban tartják a Dimitriou nővérek. Perszephoné sztorija végső soron egy örökérvényű epikus történetnek tűnik, amelyre azonnal ráveti magát a bulvársajtó. Zeusz egyenesen Hádész karjaiba kergette a lányt, így ráadásul Hádész is kilépett az alsó város árnyékából. Erre a fejleményre senki sem számított.

Zeusz és a felső város többi lakója szeretnek úgy tenni, mintha az Olümposz véget érne a Sztüx folyónál. Hádész alakját valamiféle mocskos titok lengte körül, amelyről csak a Tizenhármak és néhány kiválasztott tudott. Most pedig fény derült rá, és ezzel felborult az

Olümposz kényes hatalmi egyensúlya. Még hónapokba, sőt, talán hosszabb időbe telik, mire rendeződnek a dolgok.

Hádész és Perszephoné románca csak fokozta az olümposzi közvélemény rajongását a Dimitriou-nővérek iránt. Mindegyikük vonzó, de egyikük sem illik a képbe. Perszephoné mindig is a távolba tekintett. Akinek egy csepp kis esze van, annak világos, hogy ő kereste a kiutat ebből a városból. Kallisztó, a legidősebb lány pontosan olyan vadóc, mint anyám állítja. Állandóan szóváltásokba keveredik, vagy olyan dolgokat mond, amiket nem kellene, nyíltan visszautasítja az olümposzi hatalmi játszmákat, és ezért egyszerre vonzza és taszítja az embereket. Eurüdiké, a legfiatalabb lány szép és kedves, és túlságosan naiv ahhoz, hogy ebben a városban éljen.

És aztán ott van Psziché. Nem csak fizikumát tekintve más, mint a testvérei: minden tekintetben különbözik tőlük. Ő belemegy az itteni játszmákba, de úgy, mintha sejtelve sem lenne arról, mit is csinál. Van benne valamiféle ártatlanság és szerénység, de már elég régóta figyelem őt ahhoz, hogy tudjam: egyetlen lépést sem tesz csak úgy véletlenül. Ezt persze nem tudom bizonyítani, de szerintem ugyanolyan eszes, mint az anyja.

Ez még nem magyarázat arra, hogy mi történt Zeusz báljának éjszakáján. Ha Psziché tényleg olyan rafinált lenne, mint az anyja, akkor nem hozta volna magát olyan helyzetbe, hogy kettesben találhassák velem. Nem látta volna el a sebeimet. Nem tette volna meg mindazt, ami azt követően történt, hogy megpillantottam őt a folyosón.

Nem valami fejlett az erkölcsi érzékem, de még én is aljas dolognak érzem, hogy az irántam tanúsított kedvességét azzal viszonzom, hogy kioltom az életét.

– Erósz! – Anyám csettint az ujjával az arcom előtt.
– Hagyd abba végre az álmodozást, és tegyél meg nekem valamit! – Lassan elmosolyodik, kék szeme jéghideggé hűl. – Hozd el nekem Psziché szívét!

– Alaposan átgondoltad? – Felvonom a szemöldökömet, igyekszem közömbös arcot vágni. – Pszichét az olümposziak százezrei kedvelik. A követői száma legalábbis ezt mutatja a közösségi oldalakon.

Abban a pillanatban rádöbbenek, mekkorát tévedtem, amikor Aphrodité gúnyosan felnevet.

– Ő csak egy duci lány, akinek nincs stílusa. Nulla tartalommal. A MuseWatch és a többi oldal csak azért követi őt, mert újdonságra vadásznak. Az én csapatomnak azonban a nyomába sem léphet.

Nem kezdek vitatkozni vele, mert semmi értelme, de az az igazság, hogy Psziché gyönyörű, a stílusa pedig trendeket teremt, ez pedig olyasfajta siker, amiről Aphrodité csak álmodhat. Éppen ez lehet a probléma. Anyám úgy döntött, két legyet üt egy csapásra.

– Nem tudtam, hogy versenyben álltok egymással.

– Mert nem is vagyunk.

Úgy hárít, mintha elég ostobának tartana ahhoz, hogy ezt el is higgyem neki.

– Ez az egész nem is rólam szól. Hanem rólad.

Csípőre teszi a kezét.

– El akarom intézni azt a lányt, Erósz. Meg kell tenned a kedvemért.

Szúrást érzek a mellkasomban, de nem veszek róla tudomást. Ha hinnék a lélek létezésében, akkor a tetteim miatt már rég kárhozatra ítéltetett volna. A hatalomnak ára van ebben a városban, és mivel az anyám a Tizenhármak közé tartozik, esélyem sem volt rá, hogy megőrizsem az ártatlanságomat. Ha csak nem az Olümposz

hatalmi hierarchiájának csúcsán állsz, akkor valaki más fog eltiporni, aki arra használ téged, hogy előrébb jusson. Nincs választási lehetőségem. Beleszülettem ebbe a hatalmi játszмба, és az egyetlen lehetőségem, hogy a legjobb, a legijesztőbb legyek. Olyan, akivel az emberek semmiképp sem szeretnének kekeckedni. Ez egyfajta biztonságot ad nekem és az anyámnak is. És ha ez azzal jár, hogy időnként el kell végeznem ezeket a kisebb-nagyobb feladatokat? Ez nem nagy ár érte.

– Elintézem.

– De még a hét vége előtt.

Nem sok időm maradt. Elfojtom magamban az indulat lángját, és rábólintok.

– Azt mondtam, hogy elintézem, és el is fogom.

– Akkor jó.

Sarkon fordul, és a szoknyája ismét látványosan libben körülötte, miközben kivonul a szobából. Ez itt az én anyám. Igen, ő az. Bosszút hirdet és követelőzik, de amikor eljön az ideje, hogy valaki tényleg elvégezze a munkát, akkor egyszerre csak valahol máshol akad halaszt-hatatlan dolga.

És ez így van jól. Azért vagyok jó abban, amit csinállok, mert tudom, mikor kell feltűnősködnöm, és mikor kell észrevétlenné válnom. Aphrodité akkor sem tudna finomkodni, ha az élete múlna rajta. Várok vagy harminc másodpercig, mielőtt felállok, és odasétálok a bejárati ajtóhoz. Ha valamilyen okból meggondolja magát anyám, és visszajön, hogy újabb zagyvaságokkal fárasszon, akkor dühös lesz, ha zárva találja az ajtót. Viszont én sem szeretem, ha megzavarnak, amikor már a tervezés fázisába léptem.

És őszintén szólva, anyámnak jót tesz az időnkénti frusztráció. Olyannyira átvette az életem irányítását,

hogy mostanra fontos lett számomra, hogy legyen legalább egy olyan helyiség, amely Aphrodité-mentes, még ha csak rövid időre is. Bármennyire is tartok tőle, a lehetőségeim korlátozottak. Anyám a Tizenhármak egyike. Függetlenül attól, hogy hol van a helyem az Olümposzon, tény, hogy az összes kártyát ő tartja a kezében; az övé minden hatalom, én pedig csupán egy előrántható eszköz vagyok a kezében.

Nem vagyok szent. Már rég megbékéltem a sorsommal. De a francba is, néha fojtogatónak érzem, főleg olyankor, amikor Aphrodité olyan parancsot ad, amit különösen kegyetlennek érzek. Psziché segített rajtam, erre anyám rám parancsol, hogy én legyek az a kéz, amelyik lesújt rá.

Átmegyek a lakosztály legbiztonságosabbnak vélt helyiségébe. Itt tárolom azokat a dolgokat, amik nem szeretném, hogy a kíváncsi vendégek – vagy Hermész – kezébe kerüljenek. Hermész legalább tucatnyi alkalommal próbált már betörni oda, és a biztonsági rendszerem eddig állta ugyan a próbát, de tisztában vagyok vele, hogy végül sikerül kijátszania. Mégis, ez a legjobb lehetőség, ami most adódik számomra.

Miután magamra zárom az ajtót, leülök a számító-gépemhez, és átgondolom a lehetőségeimet. Sokkal egyszerűbb lenne a dolgom, ha Aphrodité csak meg akarná leckéztetni Pszichét, de nem akarna végezni vele. Lehet, hogy a maga csendes módján építgeti az influenszerségét, de a hírnevet könnyű hitelteleníteni. Az évek során több tucatszor megtettem már, és kétségtelenül még sokszor fogom megtenni. Csak némi türelemre van szükségem, és a hosszútávú játszámra.

De nem, anyám a szó szoros értelmében vett szívét akarja. Micsoda szívtelen és gonosz teremtés! Megrá-

zom a fejem, és előveszem a Dimitriou-nővérekről szóló mappámat. A Tizenhármakról és legközelebbi családtagjaikról, valamint közeli barátaikról is vezetek egy-egy dossziét. Az Olümposzon a küzdelem kilencven százaléka abból áll, hogy az ember információhoz jusson, és én keményen megdolgozok azért, hogy mindig tájékozott legyek. A két héttel ezelőtti bál óta különös érdeklődéssel figyelem Pszichét. Nem hibáztathatom ezért anyámat.

Jobb lett volna, ha Psziché nem segít rajtam akkor.

Sokkal okosabban tette volna, ha elfordul, és úgy tesz, mintha ott sem lennék. Mindenki más rajta kívül így cselekedett volna. Még azok közül is néhányan, akiket a barátaimnak tartok. Nem hibáztatok őket ezért. Az Olümposzon mindenki maga viszi a bőrét a vásárra.

Rákattintok a MuseWatch legújabb cikkeire. Perszephoné a múlt hétvégén rövid időre meglátogatta a családját, és nagy feltűnést keltett azzal, hogy magával hozta újdonsült férjét. Senki sem számított a Hádész–Démétér szövetség létrejöttére, és ez is csak erősíti anyám paranoiáját. Az előző Zeuszt sikerült féken tartania, de a fia már nem kapta be a csalit, amit anyám odalógatott elé. Ez idegesíti őt.

Elidőzők egy fényképnél, amely Pszichéről és a testvéreiről készült vásárlás közben. Úgy tűnik, a Dimitriou-nővérek őszintén szeretik és mindenben támogatják egymást. Lehet, hogy időnként beszállnak a hatalmi játszmákba, de jellemzően inkább kimaradnak ezekből. Nem tudom, hogy azért-e, mert többre tartják magukat nálunk, vagy mert mi zárt kört alkotunk, és nem fogadtuk tárt karokkal őket, amikor először megjelentek itt az Olümposzon. Anyám az „uborkafára felkapaszkodottak”-nak titulálja az egész családot, ahogyan többen is a Tizenhármak belső köreiben.

De ha ez igaz lenne, akkor Perszephoné Dimitriou nem vette volna magának a bátorságot, hogy átkeljen a Sztüx folyón csak azért, hogy ne kelljen kényszerházasságra lépnie Zeusszal.

És akkor Psziché sem segített volna neki.

Még én sem tudom pontosan, mi történt azon az éjszakán, de az biztos, hogy Psziché is kivette a részét az eseményekből – és nem azért, hogy eljátssza a józanul gondolkodó testvér szerepét, aki meggyőzi a nővérét, hogy ez a házasság előmozdítaná a családjuk felemelkedését. Ha bármely másik család tagja lenne, akkor Psziché kihasználta volna a nővére távollétét, és odaállt volna Zeusz elé, mint az új Héra-jelölt.

Ehelyett inkább a nővérének segített. Ahogy nekem is.

Alaposabban is szemügyre veszem Psziché fényképét. Hosszú, sötét haja van, és telt ajka. A szája körül mindig sejtelmes mosoly bujkál. Amikor rápillantok, már nem is hibáztatom a pletykaoldalakat az iránta mutatott rajongásukért: úgy tűnik, nagyon jól érzi magát a bőrében, és ez a lehető legszexibb dolog.

Rendkívül fotogén, de a képek mégsem adják vissza az egyéniségét. Van valami a személyes jelenlétében, aminek köszönhetően az emberek felfigyelnek rá még akkor is, ha kerüli a reflektorfényt, ahogyan mindig is tette az összejöveteleken, amelyeken mindketten részt vettünk az évek során.

Nem fogta vissza magát a folyosón, vagy lent a mosdóban, ahol ellátta a sebeimet. Nem hiszem, hogy tudatosan döntött így, de tény, hogy megpillanthattam a csinos arcocska mögött megbúvó okos és kíváncsi elmét. Lehet, hogy úgy viselkedik, mintha a külseje lenne az egyetlen előnye, de okos is. Intelligensebb annál, mint

hogy kettesben maradjon velem. Ő mégis vállalta ezt a kockázatot, és lám csak, alaposan meg is ütötte a bokáját miattam. És miért? Mert nyilvánvaló volt számára, hogy segítségre szorulok. *A szörnyetegeknek is szükségük van néha segítségre.*

Mindez egy nagyon szerencsétlen következtetéshez vezet.

Psziché Dimitriou talán tényleg az, ami olyan ritka az Olümposzon, mint az egyiszarvú: jó ember.

Szitkozódok, és becsukom az ablakot. Nem számít az, hogy mennyire szexi, vagy hogy mennyire tisztelem azért, hogy olyan ügyesen kerüli a hatalmi játszmákat, mióta a családja színre lépett itt, vagy hogy mennyire kedves. Anyám rám bízta, hogy nyírjam ki, és tudom, milyen következményekkel jár, ha kudarcot vallok.

Száműzetés.

És akkor semmim sem marad. Egy nagy nullává válok.

Aphrodité szeret emlékeztetni rá, hogy egyetlen dologban vagyok igazán jó: az emberek kicsinálásában. Ha manipulációra gyanakszik, akkor nem téved. Nem tudom, hogyan kell céget vezetni, ahogyan Perszeusz. Nem tudom, hogyan kell elvarázsolni és megnyugtatni az embereket, ahogyan Heléna teszi. Basszus, még betörőnek sem vagyok olyan jó, mint Hermész!

Arról nem is beszélve, hogy Aphrodité több áldozatát is száműzték miattam. Ha nekem is osztoznom kell a sorsukban, nem sok esélyem van rá, hogy egy évnél tovább életben maradok: valamelyikük a nyomomra akad, és bosszút áll rajtam.

Jobb lesz, ha nem is gondolok erre. Elvégzem a rám bízott feladatot, aztán keresek néhány szexpartnert, és egy hétre belevetem magam az élvezetekbe, az ivászatba

és minden másba, amire szükségem van ahhoz, hogy teljesen elzsibbaszam az agyam. Ahogy mindig is tettem.

Egy újabb szitkozódás kíséretében felveszem a telefonomat.

Vidám női hang szól bele:

– Erősz, az én kedvenc kis szexistenem! Ez az én szerencsenapom.

Általában nehéz megállnom, hogy el ne mosolyodjak, amikor Hermésszel van dolgom. Ő javíthatatlan, és az egyetlen személy a Tizenhármak közül, akinek élvezem a társaságát. Ma azonban nincs sok kedvem mosolyogni.

– Hermész.

Sóhajt egyet.

– Szóval akkor üzletről van szó?

– Arról – erősítem meg.

Hermész meg én mindig üzletelünk egymással. Az évek során összejöttünk ugyan néhányszor, de végül inkább a barátságban állapodtunk meg. Nem feltétlenül bízom benne – elvégre a titulusa szerint afféle kémfőnök –, de kedvelem.

– Ha a sok munka mellett nulla időt hagysz a szórakozásra, akkor unalmas pasivá válsz, Erősz.

– Nem töltheti mindenki azzal az idejét, hogy a boldondot játssza Hádész udvarában.

Nevet.

– Ne légy dühös csak azért, mert Hádész kitiltott a szexbörtönéből! Az ő helyében te is ezt tetted volna.

Igazat adok neki, de ez nem jelenti azt, hogy hangot is fogok adni ennek. Hádész csak azért engedte meg, hogy átkeljek a Sztüx folyón, mert volt valamiféle közös érdekünk. Tőle származnak az információk, amiket jelentettem anyámnak. Élvezhettem a vendégszeretetét. Mindez megváltozott, amikor Perszeophoné színre lépett. Hádész

most már hozzá, azaz a feleségéhez és persze annak édesanyjához, Démétérhez is hűséges.

Mivel Démétér és az anyám ki nem állhatják egymást, ez azt jelenti, hogy manapság már persona non grata vagyok az alsó városban. Azzal, hogy Hádész elvágta az utamat, megfosztott a lehetőségtől, hogy kiereszthessem a fáradt gőzt. Nem mintha ez most bármit is számítana, de Hermész mindig is tudta, hogyan manipuláljon másokat.

– Lenne egy üzenet, amit szeretném, ha átadnál valakinek, de kényes természetű.

Csend.

– Rendben, hallgatlak! Ne játszadozz velem, bökd ki, mire készülsz!

Kipréselek magamból egy halvány mosolyt, miközben felvázolom, mit akarok tőle. Hermész szerepköre szerint a Tizenhármak hírnöke, de kém is, emellett szeret káoszt előidézni csak úgy, a saját szórakoztatására. Valójában csak Dionüszoszhoz hűséges, és még akkor sem vagyok benne biztos, hogy ez a barátság kitartana, ha a dolgok nagyon elfajulnának. Nem ő azonban a célpontom, így nem kételkedem benne, hogy pontosan azt fogja tenni, amit kérek tőle.

Amikor befejezem, vidáman felnevet.

– Erósz, te ravasz róka, te! Reggelre kézbesítem az üzenetet.

Véget vet a hívásnak, még mielőtt válaszolhatnék. Sóhajtva hátradőlök, és megdörzsölöm a mellkasomat. Nem számít, mit gondolok erről személyesen, a dolgok mozgásba lendültek. Már túl késő, nem repülhetek vissza az időben, hogy megváltoztassam a múltat; csak annyit tehetek, amit mindig is szoktam: igyekszem győztesként kikerülni belőle.

Psziché Dimitriou nem éri meg a hétvégét.